

Çocuk Olamamak

Berna Atagün

Ben Yusuf. On yaşındayım. Zeynep'in abisi ve onun deyişle bir muhafızım. Zeynep beş yaşında. Yaşadığımız topraklarda savaş başlayalı beş yıldan fazla oldu. Anlayacağınız savaş bizim Zeynep'ten daha büyük. Zeynep'in ise buna aldırış ettiği yok, o zaten savaşın içinde doğduğundan dünyayı bir savaş meydanı sanıyor. Yeter artık demiyor; oflayıp puflamıyor, oyunlarına da ara vermiyor. Evden çıkmadığımız günlerde bile sesi çıkmıyor. Tüm bunlara alışmış görünüyor. Yine de bazı geceler o saf çocuk güzelliğiyle: "Başka bir dünyaya gitsek olmaz mı?" diyor. Şimdilik olmaz, deyip ona hikâyeler anlatıyorum. Savaş bitince yaşayacağımız evi anlatıyorum mesela. Kapısı böyle, bahçesi şöyle... Hemen

inaniyor. Zeynep gerçek bir ev nasıl olur bilmiyor. Bana: "Yani bahçesi olan daha büyük bir çadır mı?" diyor. Yok, diyorum bu başka. Sonra gözlerini kocaman açıp: "Ya... Ne güzel!" deyip bu evin neye benzediğini soruyor. Bildiğim tüm masallarla süslüyorum evi. Tam ikna olabilecekken durup: "Bombalar orayı da bulmaz de mi?" diyor. Bulmaz, diyorum, buna en çok da kendim inanmak isteyerek, merak etme. Bunu duyunca ellerini çırpıp boynuma sarılıyor. Zeynep'i mutlu etmek çok kolay. Zeynep ev ne bilmiyor da havan topunu, tankı, gaz bombasını, füzeyi biliyor. Tozu, dumanı, kanı biliyor. Beş yaşındaki diğer çocuklar neler biliyor acaba? Silah sesleri onları korkutuyor mudur? Zeynep görünüşe göre artık bunlardan korkmuyor. Hatta

bazı günler benim duraksadığımı görünce; "Yok..." diyor, rengi kaçmış yüzüme bakarak; "Yok abi uzaktan geliyor, korkma." Tamam, diyorum ama korkuyorum, bizim için değil babam için.

Babam doktor. Bu bölgede bir sürü mülteci kampı var. Babam sayıları her geçen gün artan yaralıların arasında koşturmaktan çoğu zaman eve gelemiyor. Doktor sayısı çok azmış, öyle diyor ve tabii malzeme de. Babam, anneme: "Şu konvoy bir gelse!" diye hayıflanıyor. Ne diye gelmiyor şu konvoy? Nerede ki gelemiyor? Kızıyorum onu bize zamanında göndermeyenlere. Babam hiç kızmıyor, üzülüyor sadece. Ah babam. Ona beni de yanında götürmesini söylüyorum, yardım etmek istiyorum.

Ama o her seferinde, "Şimdi olmaz." diyor. Desin, ben yine de sormaya devam ediyorum. Babam sabahları erkenden kalkıp annemin eline tutuşturduğu bayat ekmeği ısırarak hastanenin yolunu tutuyor. Biz Zeynep'le her gün dua ediyoruz hastaneler bombalanmasın diye.

Annem öğretmen. Bana okumayı ve yazmayı o öğretti. Eskiden çok öğrencisi varmış annemin, şimdiyse derme çatma bir sınıfta hayatta kalabilmiş çocuklara ders anlatıyor. Gerçi iki gün önce yağın yağmur sınıfın çatısını çökertmiş ama annem: "Şu yerdeki çamur bir kurusun yeniden yaparız." diyor. Annem zaten hep böyle der. Olsun Yusuf, der; bakarız bir çaresine. Bakıyor da. Annem bu zamana kadar o kadar çok şeyin yıkılışını görmüş ki

hayat onu öyle kolay üzemiyor. Her şeye rağmen gülmeyi, biz annemden öğrendik; yıkılan bir evde yaralanmış mıyız diye birbirimizi kontrol ettikten sonra şükretmeyi de. Bize şehrimizi terk ettiren savaş, mülteci kampında da peşimizi bırakmıyor ki. Bir patlama oluyor, kendimize gelir gelmez çıkarabildiğimiz ne varsa yanımıza alıp en yakın mülteci kampına doğru yola çıkıyoruz. Şanslıyız çünkü babam doktor olduğu için gittiğimiz yerlerde çadır bulmamız kolay oluyor. Annem, artık ne kadar olursa, başlıyor yeni bir ev kurmaya. Bu durum onu iyice bunaltmış ama babama da bir şey söylemek istemiyor. "Keşke bu kadar taşınmak zorunda kalmasak." dedi bir akşam ama sonra bunu söylediğine de pişman oldu. Hatta bundan utan-

mış olacak ki yüzü kızarak: "Aç mısın?" dedi babama konuyu değiştirmeye çalışarak. Babam gülümsedi. "Yok." dedi. Öyle miydi acaba? Kafam yastıkta, gözlerimi biraz daha açık tutup onları dinlemeye çalışırken sonunda tatlı bir uykuya yenik düştüm. Rüyamda kocaman bir çiçek gördüm, rengi ve kokusu çok etkileyiciydi. Ona doğru yaklaştım, merakla elimi uzattım. Ona dokunmamla çiçek soluverdi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan gözlerimin önünde çürüdü. Ne yapacağımı bilemedim, korkuyla elimi çektim. Elimde kan vardı, çığlık attım; çığığımaya uyandım. Zeynep kolumdan tutmuş: "Hadi muhafız uyan." deyip yastığıma çekiştiriyordu. Doğrudum, onu kollarından yukarı kaldırarak zıplattım. Bir kahkaha koyverdi.

Unuttum rüyamı. O gülünce ben böyle unutturdum her şeyi. Ben galiba Zeynep'i mutlu etmek için yaşıyorum. Onun gülümseyebilmesi için kilometrelerce yürüyebilir, günlerce aç kalabilir ve soğuk geceleri battaniyesiz geçirebilirim. Abiyim ben, yaparım. Ben kendimi çok güçlü hissediyorum. Babam evde yokken anneme hep yardım ediyorum; odunları, su bidonlarını, çuvaları hepsini ben taşıyorum. Bazen yoruluyorum ama kimseye söylemiyorum. Abim de hiç söylemezdi. Abimi çok özleyorum. Üç yıl önce vuruldu abim. Zeynep çok hatırlamıyor ama ben hatırlıyorum onu. Abim benden daha güçlüydü ama öldü işte. Ben ondan daha güçlü olmalıyım ki Zeynep abisiz kalmasın. Zeynep daha çok küçük, çok savunmasız.

Birkaç haftadır her şey normal gidiyor, ortalık epey düzeldi. Uzun zamandır ilk kez bizim çadırın az aşağısında ufak bir pazar kuruldu. Babam aylar sonra bize yeni kıyafetler aldı. Zeynep'e çiçekli, çok güzel kırmızı bir elbise bana da tertemiz beyaz bir gömlek ve mavi pantolon. Keyfimize diyecek yoktu. Koşarak eve gidip anneme üstümüzdekileri gösterdik. Annem: "Ne iyi olmuş, bayramı erkenden getirdiniz; hadi alın dökmeden yiyin." diyerek elimize içinde zeytin olan bir ekmeği uzattı. Kapının önünde bir köşede iştahla yemeye başlamışken yere çömelmiş iki çocuk gördük. Elleriyle yerdeki kırıntıları toplayıp ağızlarına götürüyorlardı. Onlarla göz göze gelince çiğnemekten utandım, kıpırdadım. Ağızımdaki son lokma

büyüdükçe büyüdü, yutamadım. Hiç düşünmeden kalkıp elimdeki ekmeği olduğu gibi çocuklara verdim. Belli ki bir kaç gündür hiç bir şey yiyememişler, elleri titriyordu açlıktan. Önce ekmekten bir parça koparıp ayırdılar sonra hızlıca yemeye başladılar. Ekmeği ayırmalarının sebebini sordum. Anneleri içinmiş. Gülümsedim, hiç bu kadar tok hissetmemiştim.

Aradan birkaç gün daha geçmişti. Annem sonunda dışarıda oynamamıza izin vermişti. Diğer çocuklarla neşeyle koşturmaya başlamıştık. Tabii bir gözüm Zeynep'teydi. Derken bir anda çok yakınlardan bir patlama sesi duyduk. Herkes panikle kaçmaya, bağırıp çağırmaya başladı. Kalabalık içinde Zeynep'i göremeyince ben de avazım çıktığı kadar bağırdım. Sesler birbirine karıştı, başım döndü. Patlama seslerinin ardı arkası kesilmiyordu, yetmezmiş gibi etrafı kaplayan duman yüzünden önümü görememeye başlamıştım. Çaresizce bir sağa bir sola gidiyordum, nefes nefese kalmıştım. Ayakta durmaya hâlîm kalmayınca diz çöktüm, bir duman beni içine aldı. Taş ve toprak parçaları vücuduma isabet ediyordu, keskin bir acı sonunda beni yere devirdi. Toz bulutunun dağılmasını bekledim. Son bir gayretle sesim kısılana kadar bağırdım: "Zeynep!" İnce bir ses geldi yolun karşısından: "Abi gel!" Bacağımdaki sızıya rağmen sevinçle kalktım, Zeynep'e koştum; kırmızı elbisesi kanlar içindeydi. Gördüklerim karşısında elim ayağım boşaldı. Onu kucaklayıp hastaneye götürdüm. Gördüğüm ilk doktora

yalvardım Zeynep' e bakması için. Babama haber vermelerini istedim.

Doktor Zeynep'i sedyeye yatırdı, başka bir doktor da elbisesini kesmeye başladı. Zeynep gözlerini araladı, ağlamaya başladı. "Doktor amca elbisem yeni ne olur kesmeyin!" dedi. İçim burkuldu. Zeynep, dedim sen iyileş söz alacağım yenisini. Ama o cevap veremedi; çok kan kaybetmişti, kendinden geçti. Telaşla babamı aradım hastanede. Ben daha bir şey söylemeden, "Nerede?" dedi. Gösterdim. Babam aceleyle geldi. Zeynep'in nabzına baktı, saçlarını okşamaya başladı. "Baba bir şeyler yap." dedim. "Oğlum annene haber ver." dedi sesi titreyerek. "Baba nasıl?" dedim. Babam konuşmuyordu. Etraftaki doktorlardan yardım istedim. Lütfen dedim, bir de siz bakın. "Hâlâ sıcak, yaşıyor kardeşim!" Doktorlar babamla göz göze gelip çekildiler. Babam Zeynep'in serumunu çıkartıp yeni getirilen hastaya taktı. "Baba ne yapıyorsun, o Zeynep'in serumu, bırak!" dedim, koluna yapıştım. Babam: "Yusuf yapma!" dedi. Kollarını gövdeye doladı, sıkıca sarıldı. Yüzümü göğsüne gömdüm, hıçkırıklarımı tutamadım. Burnumda babamım önlüğünün kokusu, benim için artık ölümün kokusuydu. Sonra abim geldi aklıma. Zeynep'i öptüm son kez ve abimin mezarına koştum. Ona Zeynep'in yanına geleceğini söylemeliydim. Abim karşılardı Zeynep'i, yalnız da bırakmazdı. Var gücümle bacağımı çeke çeke koştum, elimde kan vardı.

